

LÁZÁR BALÁZS

Nem tudni

Nem tudni. Mit? De még azt sem.
Hogy H. úrban ő, s benne H. úr lakik?
Kész téboly. Nem maradhat szárazon szem,
s a torkot is be kell nedvesíteni.
Úgy ül ott, mint kidobott, ócska holmi.
Nem ő fogja a világot helyretolni.
Túljárni volna jó saját eszünkön –
mondja –, mielőtt végzetünk elér,
mert többet kell a túléléshez tudni,
mint amennyi a fejünkbe fér.

H. úr nyolcadik
monológja

Légy óvatos! Ha kiabálsz,
parázs-csended egy szikrája is
fellobbantja az éj nehéz olaját.
Nappal a legnagyobb tét,
hogy követni tudd az ujjbegyről
felszálló katica röptét.
Álomhatáron váratlan kérdés:
ezredévek múlva, ha kiásnak
robotok vagy idegenek,
találnak-e rajtad elég DNS-t,
hogy abból újratereptsenek?
Akarnád-e vajon? S ki ad majd
ehhez – megkérdézésed nélkül – engedélyeket?

Summa (Heidegger)

Minden mögött a létező léte,
így rejtí lényegét a lét.
Minden pillanat lehetősége:
ágaskodik benne a tét.

És voltságodban vagy egészen,
míg jelenné tágul a tér,
jövő időd lök át a résen,
magad magadba visszatér.

Nem lehetsz már akárki, bárki,
szíved szorongón visszaad,
Te vagy te, hát nincs mire várni,
árnyékok testedhez tapadt.

H. úr hetedik monológja

Megszöktem a hűvös Dániából, s remélem,
itt, a vén Iszter partján már senki sem keres.
Gyáva voltam tán, hogy a sors elől kitértem,
de végzetem itt is prédájára les.

Titkokat kanyarít elém a nagy folyó,
ahogy gondolatok sodrában hömpölyög.
Nem fedi fel valódi lényegét a szó,
csak elrejtí, mint víz felett a kód.

A percek néha mélyebbre húznak,
mint az Iszteren örvénylő körök,
s merülnék már, de felbukom túsznak,
boldogtalan kis népek között.